

Οι Μικρές Ιστορίες σε Απλή Ελληνικά είναι προσιτές και απλές. Δίνουν στον σπουδαστή τη δυνατότητα να διαβάσει ένα κείμενο χωρίς τη βοήθεια λέξι-κού. Έχουν λεξιλόγιο στα Ελληνικά, αγγλικά, γαλλικά, και γερμανικά, καθώς και ασκήσεις με τις λύσεις τους.

The Greek Easy Readers are original stories written in simple language to give the student of Modern Greek the possibility to read a text without the help of a dictionary. They include vocabularies in Greek, English, French and German, as well as various exercises and their answer keys.

Η Άννα, η Αλίκη, ο Νίκος και ο Δημήτρης.
Μια παρέα από τεσσάρεις νέους ένα καλο-
καιρι πριν είκοσι χρόνια στη Μάνη. Μια
σηπιά γεμάτη μυστήριο, ένας παράξενος
Άγγλος και μια παλιά κασέλα.

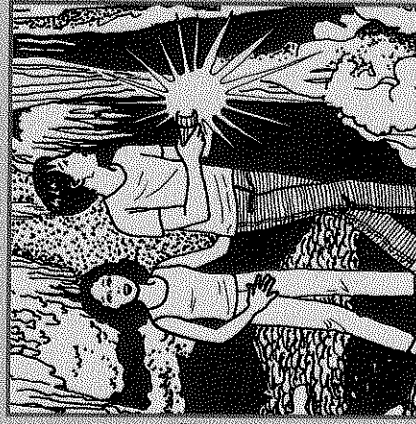
Peripetia
sti Mani

I.S.B.N. 960-7914-12-0

4ο ΕΠΙΠΕΔΟ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗ ΜΑΝΗ

Νένη Χαλέθρα

ΠΕΡΙ-
ΠΕΤΕΙΑ
ΣΤΗ ΜΑΝΗ

BIBLIOTHECA PHILOLOGICAE

XLII

M

26, VII

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΗΛΟΣΟΦΙΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

4ο ΕΠΙΠΕΔΟ

5ο ΕΠΙΠΕΔΟ

ΔΕΥΤΟΣ

1 - Φτιάνοντας στο σπίτι της Άννας

Κατεβαίνοντας από το λεωφορείο τους είδα να κάθονται στη στάση. Ο ένας ψηλός, μελαχρινός, περίπου στην ηλικία μου. Ο άλλος μέχρι πέντε χρόνια μεγαλύτερος, κοντότερος, ξανθοκάστανος. Μαυρισμένοι και οι δύο από τον ήλιο. Τους πρόσεξα, ήταν σα να είχαν έρθει για μένα εκεί. Άλλωστε, δεν κατέβηκε κανένας άλλος από το λεωφορείο. Τους είδα να με κοιτάνε προσεχτικά. Μ' έρεσε που ήταν εκεί, που ήταν αυτοί οι πρώτοι άνθρωποι που συναντούσα στο χωριό. Με αυτή την αίσθηση, ξεκίνησα για το σπίτι της Άννας. Είχα ακριβείς οδηγίες για το πώς θα βρω το σπίτι, δεν είχα καιρό για χάσιμο. Ήθελα να φτάσω όσο γινόταν πιο γρήγορα. Γύριρα τον πρώτο όροφο προς τη θάλασσα, ευθεία μέχρι κάτω στην παραλία και μετά αριστερά. Ήταν τρία πέτρινα διώροφα σπίτια στη σειρά, το σπίτι της Άννας ήταν το μεσαίο. Ήταν τόσο απλό. Δεν μπορούσα να μην το βρω. Άλλωστε το χωριό ήταν πολύ μικρό! Η ώρα ήταν περίπου οχτώ το βράδυ. Ο ήλιος ήταν ήδη ο μισός μέσα στη θάλασσα. Ήταν αυτή η γλυκιά ώρα της ημέρας...

Κλασικόνα Universitāta	
Filozofiskā fakultāte, Ustriešņu kabineta	
PH. C.	78-12900-10
Sign.	660211
System.	

© Copyright E. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

I.S.B.N. 960-7914-12-0

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 1999

4η Ανατύπωση: Αύγουστος 2006

Επιμέλεια έκδοσης: Φρόσω Αρβανιτάκη

Καλλιτεχνική επιμέλεια: Λαμπρινή Μάνου

Εξώφυλλο: Κλεάνθης Αρβανιτάκης

Σκίτσα: Μαρία Θεοδοπούλου

Εκδόσεις ΔΕΛΤΟΣ, Πλαστήρα 69, 17121 Νέα Σμύρνη, Ελλάδα

tel: +30210 9322393 fax: +30210 9337082

www.deltos.gr info@deltos.gr

DELTAOS Publishing, 69 Plastira St., 17121 Nea Smyrni, Athens, GR

296-90

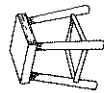
Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του έργου αυτού στο σύνολό του ή σε τμήματα, τόσο στο πρωτότυπο, όσο και σε μετάφραση ή διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975.

Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της φωτοστοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικά της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου με οποιαδήποτε τεχνική μέθοδο ή μέσο, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Η καλή μου φίλη η Άννα! Γνωριστήκαμε πριν από ένα χρόνο όταν νοίκιασε τον πρώτο όροφο στο σπίτι μας. Ήταν έγκυος τότε. Με μια τεράστια κοιλιά. Τα ελληνικά της με μια ξενική προφορά. Γεννημένη και μεγαλωμένη στην Αμερική από Έλληνες γονείς, ήλθε στην Ελλάδα για διακοπές, γνώρισε τον άντρα της και έμεινε. Της άρεσε η ζωή στην Ελλάδα. Παντρεύτηκαν, ο άντρας της δεν είχε κάνει το στρατιωτικό του και πήγε στρατιώτης. Τώρα σε λίγους μήνες τελείωνε. Επτά χρόνια μεγαλύτερη από μένα. Μ' ένα μωρό δέκα μηνών.

Με την πρώτη φορά που την είδα, τη συμπάθησα αμέσως. Το ίδιο κι αυτή. Σίγουρα ήταν η χιμεία. Αλλά όχι μόνο αυτό. Η Άννα μού έβγαζε τη χαρούμενη και αστεία πλευρά του εαυτού μου και αυτό μου άρεσε. Γίναμε στενές φίλες. Μιλούσαμε ασταμάτητες ώρες, η κάθε μία για τα δικά της, κάναμε αστεία, παίζαμε, μερικές φορές σα μικρά παιδιά. Πριν φύγει για διακοπές, με προσκάλεσε να περάσω δέκα πέντε μέρες μαζί της στο πατρικό σπίτι της μπέρας της, σ' ένα χωριό κοντά στην Καλαμάτα, στη Νότια Πελοπόννησο.

Νά 'μαι τώρα μπροστά στο σπίτι. Στη μισάνοικτη πόρτα του ισόγειου ήταν καθισμένη σε ένα χαμηλό **σκαμνάκι** μια γιαγιούλα, που ταίριαζε απόλυτα στην περιγραφή

κάνει το στρατιωτικό του κάθε Έλληνας πρέπει να πάει για περίοδο δύο χρόνια στον στρατό

σκαμνάκι

που είχα για τη γιαγιά της Άννας. Τη χαιρέτησα.

- Η Άννα μένει εδώ; ρώτησα.

- Κι εγώ Άννα είμαι, αλλά νομίζω πως δεν ψάχνεις εμένα. Η εγγονή μου η Άννα είναι μέσα στην αυλή, είπε μ' ένα αστείο ύφος που θύμιζε πολύ την Άννα.

Δίπλα στο σπίτι υπήρχε μια σιδερένια πόρτα που έβγαζε στην αυλή. Την άνοιξα, η πόρτα **έτριξε**. Η Άννα που έπαιξε με την κόρη της, άκουσε το τρίζιμο, σήκωσε τα μάτια και με είδε. Πετάχτηκε επάνω κι έτρεξε να με χαιρέτήσει, φανερά χαρούμενη που μ' έβλεπε.

- Αλίκα μου, ήρθες επιτέλους! Σε περιμέναμε πώς και πώς. Και όχι μόνο εμείς. Ξέρεις το χωριό είναι μικρό. Και όποιος φίλος έρθει, που δεν είναι γνωστός σε όλους, είναι γεγονός. Έτυχε να πω ότι σε περιμένο και τώρα σε περιμένει όλο το χωριό.

Αγκαλιαστήκαμε. Είχε περάσει τσος καιρός από τότε που έφυγε για το χωριό! Σχεδόν δύο ολόκληροι μήνες. Και ήταν τόσο ωραίο να βρισκόμαστε πάλι μαζί! Τώρα καταλάβαινα πόσο μου έλειπε. Πόσα είχα να της πω.

Μετά γύρισα να δω τη μικρή, τη Χριστίνα. Την πήρα αγκαλιά και τη φίλησα. Δεν της άρεσε που την έβγαλα από τα παιχνίδια της, σίγουρα δεν με θυμόταν πια κι άρχισε να κλαίει.

Η αυλή ήταν γεμάτη δέντρα. Ένα τραπέζι με καρέκλες,

τριξεί (αόριστος; έτριξε) κάνει θόρυβο καθώς ανοίγει

μία ψάθα για τη Χριστίνα και τα παιχνίδια της, ένα παγάδι λίγο πιο πέρα και μετά το περιβόλι με πορτοκαλιές, λεμονιές, ένας μικρός παράδεισος. Τόσο διαφορετικά από την Αθήνα. Ένας τοίχος από το ένα και το άλλο πλάι του σπιτιού, το χώριζε από τα διπλανά σπίτια. Τότε ήταν που τους είδα ξανά να ανεβαίνουν τη σκάλα του διπλανού σπιτιού. Ήταν οι δύο που είχα δει στη στάση.

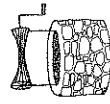
- Γεια σου Άννα. Χαιρέτησαν. Καλώς τη δέχτηκες τη φίλη σου!

- Ευχαριστώ. Ελάτε μετά να τη γνωρίσετε από κοντά! Να προλάβουμε να πούμε μόνο λίγο πρώτα τα δικά μας...

- Ο Νίκος και ο Δημήτρης είναι τα ξαδέλφια μου, μου είπε η Άννα. Πολύ συμπαθητικά παιδιά, θα σου αρέσουν. Τα δικά μας **τελειωμό δεν είχαν**. Λέγαμε και λέγαμε και όλο κι άλλα είχαμε να πούμε. Ξαν να μην είχαμε δέκα πέντε μέρες μπροστά μας. Σταματήσαμε μόνο γιατί η Χριστινούλα χρειάστηκε λίγη προσοχή, ήταν η ώρα για το γάλα της και τον ύπνο της.

Τότε **εμφανίστηκαν** και ο Νίκος με τον Δημήτρη... Ο Νίκος, ο ξανθοκάστανος, ήταν τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος από μένα, φοιτητής στο Πολυτεχνείο και ο Δημήτρης είχε τελειώσει τη δεύτερα λυκείου, ακριβώς όπως κι εγώ. Μάλιστα, τον περνούσα κι ένα μήνα σε ηλικία.

ψάθα τη βάζουμε για να καθαρίσουμε στην άμμο

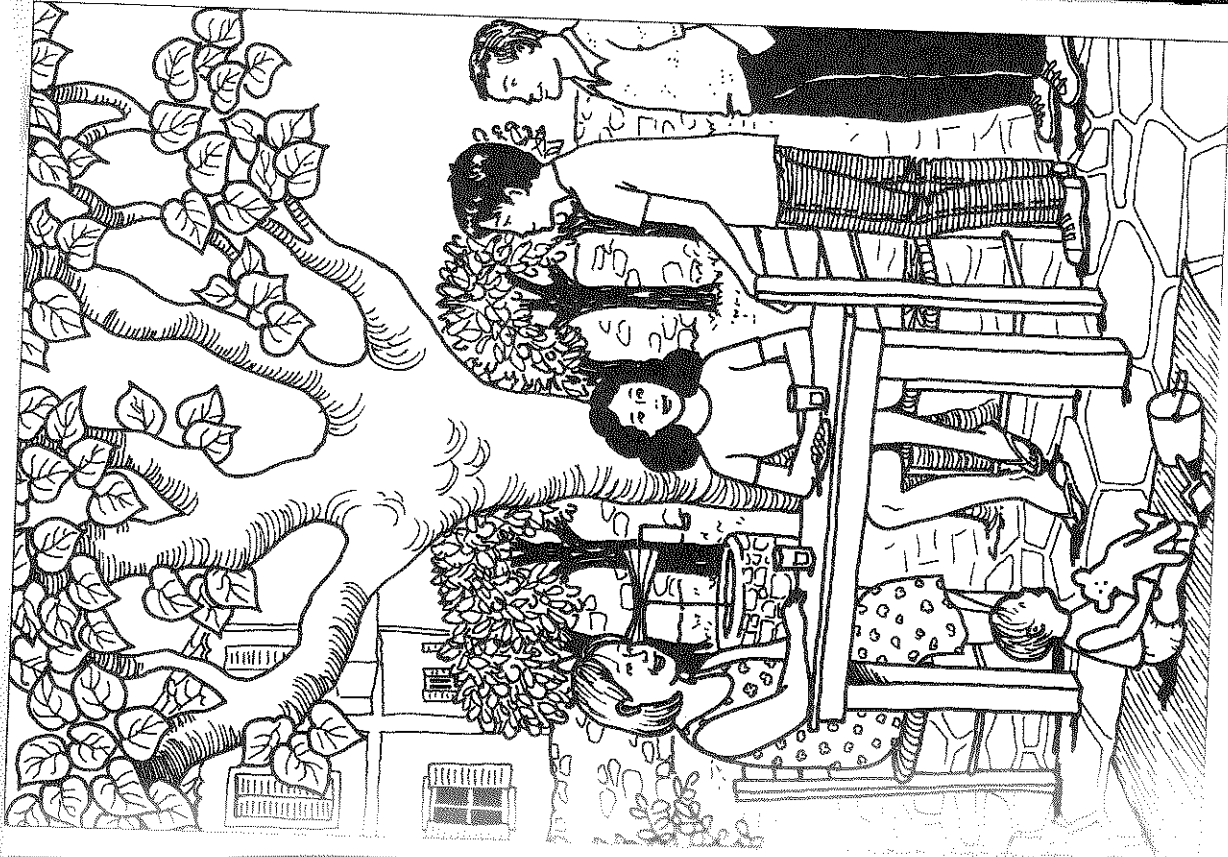

παγάδι

περιβόλι κήπος με φρούτα και λαχανικά

τελειωμό δεν είχαν δεν τελείωναν ποτέ

εμφανίζονται (αόριστος; εμφανίστηκα) έρχομαι ξαφνικά

Δεν μπορούσα να πω αν μου άρεσε κάποιος από τους δύο περισσότερο... Ο Νίκος πιο **λιγλόγος** και ήρεμος, είχε πράγματα να πει αλλά δεν τα έλεγε εύκολα. Είχε ένα πολύ έντονο βλέμα. Ο Δημήτρης πιο ζωηρός, **έξω καρδιά**, του άρεσαν οι **πλάκες**.

2 - Η σπιλιά

Από το πρώτο εκείνο βράδυ γίναμε μία παρέα. Μαζί κολυπούσαμε, μαζί κάναμε τις βόλτες μας το απόγευμα, μαζί περνούσαμε τα βράδια. Χωρίζαμε μόνο για να πάμε να κοιμηθούμε ο καθένας στο σπίτι του.

Το χωριό χτισμένο σ' ένα μικρό φυσικό κόλλο μ' ένα λιμάνι στη μία άκρη του, δέκα πέντε σπίτια όλα κι όλα, μπορούσε να μας προσφέρει μια καταπληκτική αμμουδιά και θάλασσα και πολλή πουχιά. Ήταν τόσο μικρό που είχε μόνο ένα μπακάλικο που ήταν και καφενείο και το καλοκαίρι η ταβέρνα του χωριού. Δεν υπήρχε ούτε ένα ξενοδοχείο ή ενοικιαζόμενο δωμάτιο, μόνο ένας μικρός ξενώνας, ατελείωτος κι αυτός ακόμα. Οι κάτοικοι ήταν περίεργοι. Δεν τους ήθελαν τους τουρίστες. Είχαν ό,τι χρειάζονταν, λέγανε, για να **καλύψουν τις δικές τους ανάγκες**. Οικονομικά ήταν καλά με τις **καλλιέργειές** τους

λιγλόγος αυτός που δεν μιλάει πολύ
έξω καρδιά του/της αρέσει να μιλάει και να διασκεδάζει με φίλους
πλάκες αστεία
καλύπτω τις ανάγκες μου (υποτακτική: να καλύψω) έχω ό,τι χρειάζομαι για να ζήσω
καλλιέργειες αυτά που παράγουν από τη γη (λαχανικά, φρούτα κ.ά.)

και τα ζώα τους. Τους έφταναν αυτά.

Έτσι κι εμείς με τα λίγα, κάναμε πολλά. Μόλις ξυπνούσαμε και μετά από ένα καλό χωριάτικο πρωινό, γάλα, αυγά, ψωμί και σύκα, πηγαίναμε και καθόμασταν με τις ώρες στην παραλία, σε κάποια σκιά και διαβάζαμε, πηγαίναμε **βαρκάδα** με τη βάρκα κάποιου φίλου, φαρεύαμε ή τριγυρίζαμε στον γύρο χώρο. Λίγο αργότερα πέφταμε στη θάλασσα για κολύμπι, πηγαίναμε στο λιμάνι για βουτιές από ψιλά, κάναμε αγώνες, παίζαμε μπάλα, φτιάχναμε πύργους στην άμμο για τη Χριστίνα, ή ό,τι άλλο μπορούσαμε να σκεφτούμε. Μετά το μεσημεριανό φαγητό, λίγος ύπνος για ξεκούραση και το απόγευμα πάλι από την αρχή. Το βράδυ πηγαίναμε στην παραλία, όπου καθόμαστε παρέες-παρέες και τραγουδούσαμε ή λέγαμε αστεία ή πηγαίναμε στη μοναδική ταβέρνα για μεζέ και ούζο ή κρασί.

Μετά την αμμουδερή παραλία του χωριού, η ακτή άλλαζε, γινόταν **βραχώδης** και σχηματίζονταν κάποιες **σπηλιές**. Σε μία απ' αυτές, την πιο μεγάλη, μπορούσες να μπεις μέσα με βάρκα, είχε και λίγους **σταλακτίτες** που κρέμονταν από την οροφή της. Πουλιά και **νυχτερίδες** είχαν τις **φωλιές** τους εκεί.

Υπήρχε πάντα δροσιά στη σπιλιά και μας άρεσε να πηγαίνουμε. Η Άννα τις περισσότερες φορές δεν μας ακο-

βαρκάδα βόλτα με τη βάρκα
βραχώδης από (με) βράχους
σπιλιά (βλέπε σελ. 23)
φωλιά το σπίτι των πουλιών

νυχτερίδα

σταλακτίτης

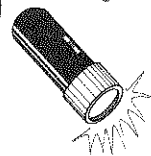
λουθούσε γιατί είχε να φροντίσει τη Χριστίνα. Φτάναμε με τη βάρκα προσεχτικά μέχρι σ' ένα σημείο - υπήρχαν άγρια βράχια εδώ κι εκεί στο **βυθό** - και μετά κατεβαίναμε. Το νερό μάς έφτανε μέχρι ψηλά στα πόδια και βγαίναμε σ' ένα στενό κορμάτι άμμου στο βάθος της σπηλιάς, όπου το ύψος από την οροφή ήταν τόσο μικρό, ώστε μόνο καθιστοί μπορούσαμε να σταθούμε ή να περπατήσουμε στα τέσσερα. Ήταν σκοτεινά εκεί και αισθανόμουν κάποιο φόβο μαζί και χαρά. Κάτι μ' έσπρωχνε να θέλω να πηγαίνω συχνά και μαζί κάτι με φόβιζε... Ήμασταν από τους λίγους που πήγαιναν μέχρι το βάθος της σπηλιάς, που πατούσαν στο σκοτεινό βυθό της για να βγουν στην υγρή άμμο. Αν κάτι μας συνέβαινε, ίσως κανείς να μη μας έψαχνε εκεί... Ένας φόβος μ' έπανε σε τέτοιες σκέψεις...

Μετά την πρώτη φορά, πήραμε από ένα **φακό** μαζί μας για τις **εξερευνήσεις** μας. Περπατούσαμε στην αμμουδιά παρατηρώντας το έδαφος και τις πλευρές της σπηλιάς. - Ελάτε να δείτε τι βρήκα, μας φώναξε ο Νίκος. Ένας βράχος σχηματίζει κάτι σαν φυσική μπιανέρα και μέσα απ' εκεί βγαίνει παγωμένο γλυκό νερό.

- Η περιοχή έχει γενικά πολλές πηγές που φέρνουν νερό από το βουνό, συμπλήρωσε ο Δημήτρης. Μπήκαμε μέσα ένας-ένας και μετρήσαμε τον χρόνο που

βυθός κάτω μέρος της θάλασσας

εξερεύνηση αυτό που κάνω όταν ψάχνω άγνωστα μέρη

φάκος

μπορούσαμε να μείνουμε μέσα στο κρύο νερό χωρίς πρόβλημα. Φυσικά εγώ ήρθα πρώτοι: δεν καταλαβαίναω τίποτα από κρύο νερό.

- Νομίζω ότι υπάρχει ένα χαμηλό άνοιγμα εδώ και φαίνεται σαν η σπηλιά να συνεχίζει σε άλλο χώρο πιο βαθιά στη γη. Λες να ανακαλύψαμε κι άλλη σπηλιά...; φώναξε ο Δημήτρης.

- Και να έχει και σταλαχτίτες...; είπα εγώ. Αποφασίσαμε, λοιπόν, να βρούμε τρόπο να την **εξερευνήσουμε**.

Τις επόμενες δύο μέρες ήταν αδύνατο να πλησιάσουμε τη σπηλιά. Ο καιρός είχε αλλάξει και η θάλασσα ήταν άγρια. Τεράστια κύματα **έσκαγαν με ορμή** στα βράχια. Ούτε συζήτηση για να πάμε με τη βάρκα. Και η μόνη είσοδος ήταν από τη θάλασσα.

Έτσι, μείναμε στην παραλία και κάναμε παιχνίδια με τα κύματα στην άκρη της θάλασσας. Ήταν **απόλαυση** να ξαπλώνουμε εκεί και να αφήνουμε τα κύματα να μας πάνε όπου θέλουν. Στην αμμουδιά δεν μπορούσαμε να ξαπλώσουμε γιατί ο αέρας σήκωνε την άμμο που μας έμπαινε στα μάτια και στο στόμα. Μία που ο αέρας ήταν θαλασσινός, δε φουσούσε τόσο όταν πήγαινες προς τα μέσα, προς το βουνό, γι' αυτό βρήκαμε την ευκαιρία να

εξερευνώ (υποτακτική: να εξερευνήσω) ψάχνω άγνωστα μέρη

σκάω με ορμή (παρατατικός: **απόλαυση** μεγάλη ευχαρίστηση)

επισκεφτούμε το Χωριουδάκι.

Το Χωριουδάκι ήταν ένα μικρό **ακατοίκητο** πια χωριό, με παλιά πέτρινα σπίτια στην **πλαγιά** του βουνού. Εκεί, έμεναν οι πρώτοι κάτοικοι πριν κατέβουν στην παραλία. Η εκκλισιά με το ψηλό **καμπαναριό** της, εξαιρετικής αρχιτεκτονικής τέχνης του 18ου αιώνα, βρισκόταν στην κεντρική πλατεία και γύρω-γύρω ήταν τα σπίτια. Πάντα με με τα πόδια, μισή ώρα δρόμο. Είχαμε μαζί μας ένα καλάθι με τρόφιμα για πικνίκ και τη Χριστίνα που την παίρναμε στους ώμους, ο καθένας μας με τη σειρά. Ήταν μια ωραία βόλτα. Από το Χωριουδάκι μπορούσες να δεις όλο τον κόλπο της Καλαμάτας με τα γύρω παραλιακά χωριά.

Εκεί ήταν που είχαμε και μια περίεργη συνάντηση. Ξέραμε ότι στο χωριό δε ζούσε κανείς, και μας έκανε εντύπωση όταν ακούσαμε μια φωνή κι ένα θόρυβο, σαν κάτι να πέφτει. Τρέξαμε να βοηθήσουμε και βρήκαμε σ' ένα σπίτι το παλιό ξύλινο πάτωμα να έχει πέσει και έναν άνδρα να έχει βρεθεί στον από κάτω όροφο. Τον βοηθήσαμε να βγει από 'κει. Ευτυχώς δεν είχε σπάσει τίποτα. Ήταν ένας άνδρας αδύνατος με **γενειάδα** και **φαλάκρα**, γύρω στα σαράντα. Ήταν ξένος, μάλλον Άγγλος μας φάνηκε, μιλούσε λίγα ελληνικά.

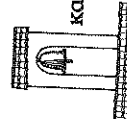
ακατοίκητο

στο οποίο δεν μένει κανείς

πλαγιά

καμπαναριό

φαλάκρα

γενειάδα

Είμαι καλά. Ευχαριστώ για τη βοήθεια.

Μας γύρισε την πλάτη κι έφυγε. Ήταν φανερό ότι δεν ήθελε άλλες κουβέντες. Όμως, αυτό το άτομο θα το συναντούσαμε ξανά και ξανά τις επόμενες μέρες...

3 - Κι άλλη σπιλιά

Πρώι-πρωί την άλλη μέρα με ζύπνησε ο θόρυβος από ένα πετραδάκι στο τζάμι του παραθύρου μου. Σηκώθηκα και πήγα να δω ποιος ήταν. Ήταν ο Νίκος και μου έκανε **νόημα** να κατέβω κάτω. Κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν μόλις εφτά το πρωί. Οι άλλοι κοιμόντουσαν ακόμη. Τι να με ήθελε αλήθεια; Ειδικά ο Νίκος, που ήταν ο "κλειστός" της παρέας. Βέβαια ήταν και ο πιο ηρωϊνός.

Δεν μπορούσα να μην το πω τώρα αμέσως σε κάποιον, μου έπε μόλις τον συνάντησα. Βρήκα άλλη είσοδο για τη σπιλιά, από την ξηρά.

Καταπληκτικά! Άρα μπορούμε να την επισκεφτούμε χωρίς να μας εμποδίζει ο καιρός, είπα. Πάμε αμέσως να μου τη δείξεις.

Φόρεσε μόνο μακρύ παντελόνι και κλειστά παπούτσια γιατί τα βράχια είναι άγρια.

κάνω νόημα κίνηση του κεφαλιού, των ματιών ή των χεριών για να πω σε κάποιον κάτι

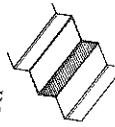
Ξεκινήσαμε προς τα βράχια, όπου ήταν η σπηλιά. Ήταν χωρίς και έτσι, ευτυχώς, δε φουσούσε πολύ ακόμα. Το **πάτι** δεν υπήρχε. Πέρασαμε ένα μεγάλο **θάμνο** και μετά υπήρχαν πέντε μεγάλες πέτρες μαζί, σα να σκέπαζαν κάτι. Ο Νίκος ης **μετακίνησε** και φάνηκε ένα άνοιγμα που κατέβαινε προς τα κάτω. Χωρούσε μόνο ένα άτομο. Μπήκε πρώτος ο Νίκος και εγώ ακολούθησα. Ήταν σκοτεινά και υγρά. Αλλά σε λίγο τα μάτια μας συνήθισαν. Τώρα το πέρασμα έγινε πιο πλατύ. Μπορούσαμε να περπατάμε δίπλα-δίπλα. Όμως έπρεπε να προσέχουμε. Ήταν τελευταίο **σκαλοπάτι** και νά'μαστε στη σπηλιά.

- Μα πώς δεν είχαμε δει το άνοιγμα; ρώτησα.
- Με σκεπασμένο το άνοιγμα με πέτρες, δεν μπαίνει καθόλου φως. Επομένως δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι υπάρχει είσοδος από την ξηρά. Έτυχε να πιάσω όμως κουβέντα με τον παππού μου και μου είπε ότι είχε ακούσει κι εκείνος ότι κάποια δίοδος υπήρχε παλιά που όμως, μπορεί και να είχε κλείσει με τους σεισμούς που γίνονται στην περιοχή... Αρχίσα λοιπόν να ψάχνω και πιάσα βράχια. Δεν είπα τίποτα, σας το φύλαγα για εκπληξη. Και ήθελα να είσαι εσύ η πρώτη που Τον κοίταξα ερωτηματικά. Τι εννοούσε; Με κοίταξε και Τον κοίταξα ερωτηματικά. Τι εννοούσε; Με κοίταξε και εκείνος, έσκυψε και με φίλησε απαλά. Ήταν κάτι που

μονοπάτι μικρό δρομάκι στο βουνό ή στο δάσος
θάμνος φυτό που ζει πολλά χρόνια και μοιάζει με μικρό δέντρο

μετακινώ (αόριστος; μετακίνησα) αλλάζω θέση

σκαλοπάτι

δεν το περίμενα, αλλά τελικά... μ' άρεσε. Όταν τους φωτογράφησα, είχα αναρωτηθεί ποιος μ' άρεσει περισσότερο, χωρίς να μπορώ να δώσω απάντηση. Τώρα πια ξέρω... Και ήταν πολύ ωραία...
Αποφασίσαμε να μην πούμε τίποτα σε κανέναν ακόμα. (Ούτε για τη δίοδο, ούτε για τα άλλα ακόμα περισσότερα.)
Ήταν το μυστικό μας.

Δεν ξέρω πόση ώρα είχε περάσει από το πρωί. Ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος φορούσε ρολόι. Πάντως φουσούσε πάλι πιο δυνατά και η θάλασσα ήταν άγρια ξανά. Πήραμε τον δρόμο για την έξοδο από την ξηρά. Ήμασταν στο μέγρος που περπατούσαμε δίπλα-δίπλα. Κρατούσα εγώ τον φακό για να βλέπουμε πού πήμε. Το φως του φακού έπεσε σε μια τρύπα που βράχου. Ομως, δεν ήταν μόνο τρύπα. Εκεί υπήρχε ένα άνοιγμα στον βράχο! Νικό, κοίτα! Φώναξα. Κι άλλη σπηλιά! Κα-τα-πλη-κτι-κό! Μείναμε εκεί να κοιτάμε και οι δύο το άνοιγμα!

Με λίγη προσπάθεια, νομίζω, μπορούμε να περάσουμε. Για βράχια ήταν άγρια και οι δύο λεπτοί... φέραμε. Το **εδαφος** αυτής της σπηλιάς ήταν χαμηλότερο. Κατεβήκαμε ένα μεγάλο σκαλοπάτι και φωτίσαμε γύρω

εδαφος εκεί που πατάμε

μας.

- Απίστευτο! είπαμε και οι δυο μαζί. Βρισκόμαστε σε μια μεγάλη αίθουσα. Σταλακτίτες υπήρχαν στην οροφή, αλλού λεπτοί σαν σταγονές βροχής, αλλού χοντρώτεροι, αλλού έφταναν μέχρι κάτω και ενώ-
νονταν με **σταλαγμίτες** στο έδαφος σχηματίζοντας στήλη ολόκληρη. Σε μερικά σημεία υπήρχαν διαφορετικά χρώ-
ματα, κόκκινο, ροζ, κίτρινο, καφέ, πράσινο, μοβ. Κοιτά-
ζαμε γύρω μας, **μαγεμένοι**.

- Δεν πρέπει να **απομακρυνθούμε** πολύ από το άνοιγμα, είπε ο Νίκος. Υπάρχει κίνδυνος μετά να μην το βρούμε και τότε... χαθήκαμε. Πρέπει να ξανάρθουμε, οργανω-
μένοι κατάλληλα.

Είχε δίκιο. Ήταν επικίνδυνο έτσι όπως ήμαστε, μόνο μ' ένα φακό.

- Αύριο, λοιπόν.

- Ναι, αύριο!

Όταν βγήκαμε στο έδαφος πάνω από τη σπηλιά, το δυνατό φως μας **τύφλωσε**. Ο ήλιος ήταν ήδη ψηλά. Πλασίαζε μεσημέρι. Το μάτι μας πήρε μια λεπτή φινιού-
ρα με γενειάδα να απομακρύνεται. Σα να μας παρακο-
λουθούσε και προσαθούσε να κρυφτεί...

- Σου φάνηκε γνωστός; με ρώτησε ο Νίκος. Έχω την

μαγεμένος πώς αισθάνο-
μαι όταν βλέπω κάτι πολύ
ωραίο
απομακρύνομαι (υποτα-
κτική: να απομακρυνθώ)

πιάω πιο μακριά
κάτι μας τυφλώνει (αόρι-
στος: τυφλώσε) δεν μπο-
ρούμε να δούμε

σταλαγμίτης

εντύπωσιν ότι είναι ο ξένος που συναντήσαμε στο Χωριουδάκι...

- Κι εγώ αυτή την εντύπωσιν έχω, είπα. Τι να θέλεις άραγε; Πολύ περίεργος τύπος! Και μάλλον ξέρει πια τη μουσική μας είσοδο...

Παρ' όλα αυτά, κλείσαμε πάλι το άνοιγμα με τις πέτρες.

Φτάνοντας στο σπίτι, η Άννα μας περίμενε φανερά ανήσυχη.

- Μα πού ήσαστε τόσες ώρες; Ανησύχησα τρομερά. Δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Πήγα στον Δημήτρη και αυτός ο υπναράς κοιμάται ακόμα.

- Κοιμάται; είπε ο Νίκος. Πάμε, λοιπόν, να τον ξυπνήσουμε με τον γνωστό τρόπο!

- Ναι, αλλά δεν μου είπατε τι κάνετε τόσες ώρες...

- Πάμε τώρα και θα σου πούμε άλλη στιγμή!

Το σπίτι του Δημήτρη ήταν μονόροφο. Κτισμένο τελευταία, με μεγάλα παράθυρα. Κάτω από ένα τέτοιο παράθυρο βρισκόταν το κρεβάτι του. Έκανε ζέστη και το παράθυρο ήταν ανοικτό. Ο Δημήτρης κοιμόταν. Ανεβήκε ο Νίκος στο παράθυρο και μ' ένα **φτερό** άρχισε να τον **γαργαλάει**. Ο Δημήτρης μέσα στον ύπνο του, νόμιζε ότι ήταν **μύγα** και την έδιωχνε. Τέλος, του ρίξαμε ένα ποτήρι

φτερό

γαργαλάω κάνω κάποιον να γελήσει μ' ένα φτερό ή με το χέρι μου

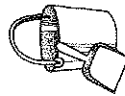
μύγα

νερό. Πετάχτηκε τρομαγμένος. Μέχρι να καταλάβει τι συνέβαινε, φύγαμε οκαρμένοι στα γέλια. Φυσικά, δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει ποιοι ήταν αυτοί που τον ξύπνησαν. Και η μητέρα του θύμωσε που βρέξαμε το κρεβάτι του.

- Καλά οι άλλοι, αλλά κι εσύ βρε Άννα, εξακολουθείς να έχεις μυαλό λιγότερο κι από την κόρη σου... της είπε. Αλλά ξέραμε ότι σε λίγο θα γελούσε κι εκείνη μαζί μας.

4 - Ένας παράξενος Άγγλος

Την επόμενη μέρα η Άννα έπρεπε να πάει στην Καλαμάτα για δουλειές. Με παρακάλεσε, λοιπόν, να φροντίσω τη Χριστίνα όσο εκείνη θα έλειπε. Ο αέρας είχε σταματήσει και έτσι περάσαμε το περισσότερο πρωινό στην αμμουδιά και στη θάλασσα. Η Χριστίνα καθόταν πάνω στην άμμο, κάτω από την ομπρέλα και έπαιζε με το **φτυαράκι** και το **κουβαδάκι** της. Ήταν τόσο ευχαριστημένη! Κάποια στιγμή, πήγε ο Δημήτρης σιγά-σιγά από πίσω της και **έσκαψε** μια τρύπα στην άμμο. Η μικρή έχασε την ισορροπία της, έπεσε μέσα στην τρύπα και φυσικά έβαλε τα κλάματα. Τέτοια και άλλα πολλά της κάνανε...

κουβαδάκι

φτυαράκι

σκάβω (αόριστος; έσκαψα) ανοίγω τρύπα στο έδαφος

Αργά το απόγευμα πήγαμε μια βόλτα στο κάστρο. Προς τη μεριά του βουνού, στην κορυφή ενός λόφου ήταν το κάστρο, χτισμένο τη μεσαιωνική εποχή. Ένα μονοπάτι που με δυσκολία βρήκαμε, έφτανε μέχρι εκεί. Όταν φτάσαμε, ο ήλιος ήταν ήδη μέσα στη θάλασσα και είχε γίνει κατακόκκινος. Τα **τείχη** του κάστρου παντού μισογκρεμισμένα. Μόνο σε μερικά σημεία **έστεκαν όρθια**, θυμίζοντας άλλες εποχές. Κάπου βρήκαμε πεσμένο ένα κανόνι. Κι εκεί που τριγυρίζαμε, τον είδαμε πάλι.

- Να πάλι αυτός ο περίεργος ξένος, είπα. Τι συμβαίνει, μας ακολουθεί ή τον ακολουθούμε...; Είναι η τρίτη φορά που τον βλέπουμε.

- Τρίτη, τότε τρίτη; ρώτησε η Άννα.
- Να, και... το πρωί που ήμασταν στην αμμουδιά με τη Χριστίνα που έλειπε εσύ στην Καλαμάτα, τον είδαμε να περνάει... είπε, ευτυχώς, ο Νίκος.
- Μα, πού μένει, ξέρετε; ξαναρώτησε η Άννα.
- Η μητέρα μου άκουσε κάτι για μια σκηνή στην παραλία της Καλόγριας, εκεί με το μεγάλο πηγάδι, μετά τη σπηλιά, είπε ο Δημήτρης. Έχει κι ένα στρατιωτικό τζιπ που το χρησιμοποιεί σπάνια. Τον έχουν δει να κρατάει κάποια σχέδια, σαν κάτι να ψάχνει να βρει... ή πάλι να διαβάζει βιβλία... Πολύ παράξενος τύπος. Λες να ψάχνει για κανένα κρυμμένο **θησαυρό**;... Δε μιλάει σε κανένα.

τείχος (το) ψηλός τοίχος γύρω από ένα κάστρο
στέκουν όρθια (παρατατικός; έστεκαν) δεν έχουν πέσει κάτω
θησαυρός πράγματα μεγάλης αξίας

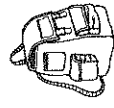
Και δεν τρώει ποτέ στην ταβέρνα. Αγοράζει μόνο φρούτα, λαχανικά και κρασί. Το χωριό έχει αρχίσει να λέει ότι πρόκειται μάλλον για τρελό... που ζει στον δικό του κόσμο...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

5 - Ένας σκελετός και μια κασέλα

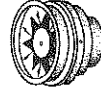
Το επόμενο πρωί πέρασε ο Νίκος και με πήρε. Αυτή τη φορά δεν χρειάστηκε να με ξυπνήσει, γιατί ήμουν ήδη έτοιμη και τον περίμενα. Μάλιστα είχα πάρει σε ένα **σακκίδιο** λίγο ψωμί, τυρί κι ελιές και ένα μπουκάλι νερό. Ο Νίκος είχε μαζί του **πυξίδα**, **σχοινί**, φωτογραφική μηχανή, μέτρο, μολύβι, χαρτί, ένα μεγάλο φακό, ένα μικρό ισαντάκι με ό,τι χρειάζεται για πρώτες βοήθειες και δύο πουλόβερ.

Αυτή τη φορά φτάσαμε πιο γρήγορα. Ξέραμε ήδη τον δρόμο. Βρήκαμε τις πέτρες, τις βγάλαμε και από το άνοιγμα μπήκαμε μέσα. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Έπιασα το χέρι του Νίκου. Φτάσαμε στην πρώτη σπηλιά, βρήκαμε το άνοιγμα και μπήκαμε στη δεύτερη. Νά'

σακκίδιο

πυξίδα

σχοινί

μαστε λοιπόν στη δικιά μας σπηλιά! Ο Νίκος φώτισε με το μεγάλο φακό τον χώρο. Μείναμε έτσι λίγη ώρα, κοιτάζοντας μαγεμένοι τα σχήματα και τα χρώματα που είχαν οι σταλακτίτες. Μετά **κάρφωσε** τη μια άκρη του σχοινού στο μέρος που ήταν το άνοιγμα, πήρε το υπόλοιπο μαζί του και άρχισε να το **ξετυλίγει**.

- Για να μη χάσουμε τον δρόμο, είπε. Κοίταξε τι έδειχνε η πυξίδα και το σημείωσε στο χαρτί.

Είχε δίκιο. Η σπηλιά ήταν τόσο μεγάλη και τόσο σκοτεινά! Και σχημάτιζε τόσο μικρότερους χώρους και διαμερίσματα που ακόμα δεν ξέραμε πού μπορεί να ήταν η άκρη της.

- Έχω διαβάσει ότι η περιοχή εδώ έχει πολλές σπηλιές, συνέχισε ο Νίκος. Στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, οι κάτοικοι του χωριού έκρυψαν εδώ αρκετούς Άγγλους ή Έλληνες που τους έψαχναν οι Γερμανοί και τους έσωσαν. Αλλά λένε ότι και προϊστορικοί άνθρωποι κατοίκησαν σε κάποιες από αυτές τις σπηλιές και υπάρχουν **ευρήματα**. Μιλούσε ψιθυριστά, σαν να μην ήθελε να μας ακούσουν ή να φοβόταν μήπως ξυπνήσει κάποιον που κοιμόταν. Αρχίσαμε να περπατάμε και να κοιτάμε γύρω μας. Περιπατούσαμε προσεχτικά, φωτίζοντας καλά πρώτα μπροστά μας. Το έδαφος της σπηλιάς ήταν ανώμαλο.

κάρφωω (αόριστος: κάρφωσα) βάζω στο έδαφος με δόναμη
ξετυλίγω ανοίγω, απλώνω
ευρήματα ό,τι έχουν βρει και είναι αξίας

- Άραγε, έχει πατίσει κανείς άλλος εδώ που πατάμε εμείς τώρα...; είπα τη σκέψη μου δυνατά. Κι αν ναι, πριν πόσα χρόνια ή ίσως πριν πόσους αιώνες... Είναι κάτι που ποτέ δεν θα μάθουμε... Και πόσα πράγματα τελικά, δεν τα μαθαίνουμε ποτέ; Πόσα μυστικά να κρατάει καλά φυλαγμένα αυτή η σπηλιά...;

Ξαφνικά αισθάνθηκα ότι η σπηλιά αυτή κι εγώ είχαμε ένα ιδιαίτερο δέσιμο. Ένα δέσιμο ζωής. Και **ανατρίχιασα**. Η υγρασία ήταν μεγάλη και αισθάνθηκα να κρυώνω.

- Ευτυχώς που σκέφτηκες να πάρεις τα πουλόβερ. Κρυώνω ήδη, είπα στο Νίκο, και φόρεσα το ένα.

- Οι σπηλιές έχουν πάντα περίπου την ίδια θερμοκρασία. Και μερικούς βαθμούς κάτω απ' ότι είναι τώρα έξω, είπε. Πήρα τον φακό και φώτισα το πρόσωπό του. Μου χαμογέλασε. Μου άρεσε τόσο το πρόσωπό του. Μου χαιδέω. Μετά άρχισα να κατεβαίνω το φως προς τα κάτω να τον δω ολοκληρω. Το φως έπεσε επάνω του και γύρω του στα πλάγια. Και ξαφνικά, κάτι μου τράβηξε την προσοχή και φώναξα.

- Νίκο, δεξί!

Λίγο πιο πέρα από εκεί που βρισκόμασταν υπήρχε κάτι... **Πλοισιάσαμε**.

- Θέε μου! Ένας σκελετός... Πριν πόσα χρόνια να...;

- Σίγουρα πριν από πολλά... είπε σιγανά ο Νίκος.

ανατρίχιαζω (αόριστος: ανατρίχιασα) αυτό που παθαίνω όταν κρυώνω

πλοισιάζω (αόριστος: πλοισιάσα) πηγαίνω κοντά

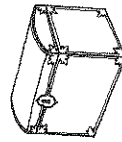
Ήρισταν εκεί ακίνητοι και κοιτούσαμε παγωμένοι το θέμα. Ο σκελετός ξαπλωμένος στο πάτωμα ήταν σαν να μάτια του και να γέλαγε κοροϊδευτικά, δείχνοντάς μας τα γυμνά δόντια του, σαν κάτι να ήξερε που εμείς δεν ξέραμε. Έτρεφα, παρ' όλο το πουλόβερ. Δίπλα του, σε απόσταση ενός μέτρου, βρισκόταν μια παλιά **σιδερένια κασέλα**. Στην κλειδαριά υπήρχε ένα μεγάλο κλειδί. Κάτω από την κλειδαριά ήταν γραμμένο ένα όνομα. Το καθαίρσια λίγο με το χέρι μου και διάβασα:

- S. H. LAWRENCE... Ποιος να ήταν άραγε...;

Προσπαθήσαμε να ξεκλειδώσουμε, αλλά το κλειδί δε γυρνούσε. Τότε δοκιμάσαμε ν' ανοίξουμε την κασέλα με τα χέρια και μετά από κάποια προσπάθεια, το σκέπασμά της έτριξε και άνοιξε. Η κασέλα ήταν χωρισμένη σε δύο μέρη και γεμάτη με διάφορα πράγματα. Στη μια της πλευρά είχε προσωπικά είδη καθώς και ανδρικά ρούχα και παπούτσια παλιές εποχής και στην άλλη είχε βιβλία, σχέδια, σημειώσεις.

- Από αυτά που **περιέχει** η κασέλα, μπορώ να πω ότι πρέπει να ήταν κάποιος πλούσιος ξένος, Άγγλος μάλλον, **κρίνοντας** και από το όνομα, είπε ο Νίκος. Να δεις πώς τους λένε... **περιηγητές** νομίζω, που έρχονταν το 18ο και το 19ο αιώνα στην Ελλάδα και ειδικά στη Μάνη να μα-

σιδερένια μεταλλική, από σίδηρο
περιέχει έχει μέσα
κρίνω καταλαβαίνω
περιηγητής αυτός που ταξιδεύει
σ' έναν τόπο για να γνωρίσει κάτι

κασέλα

ζέψουν στοιχεία για την περιοχή. Έχω διαβάσει κάτι γι' αυτούς.

Στην κασέλα βρήκα ένα χάρτη και τον άνοιξα. Ήταν πράγματι μιας περιοχής της Μάνης.

- Για κοίτα τι γράφει εδώ, είπα. Κατάμυλι. Να και το κάστρο. Για φαντάσου. Το διπλανό μας χωριό! Δεν δείχνει καθόλου σπίτια στην παραλία, μόνο τα σπίτια στο κάστρο.

Άνοιξα ένα φάκελο. Μέσα είχε πολλά σκίτσα.

- Δες κι αυτό. Άνδρας της Καρδαμύλης. Γυναίκα της Καρδαμύλης. Απίστευτο! Ανακαλύψαμε έναν πραγματικό θησαυρό!

Μετά έπιασα ένα μικρό βιβλίο. Το άνοιξα. Δεν ήταν όμως βιβλίο. Περιέχε σημειώσεις γραμμένες στο χέρι.

- Ένα ημερολόγιο! Γράφει ημερομηνίες... 9th Match, 1783! Δεν μπορώ να το πιστέψω! Και φτάνει μέχρι τις 28 Αυγούστου... Αυτή είναι η τελευταία φορά που έγραψε... Τι να **συνέβη** άραγε τότε...;

Ήταν τόσος ο ενθουσιασμός και η έκπληξή μας για όλα αυτά που βρήκαμε, που δεν καταλάβαμε πώς πέρασε ο χρόνος. Ο Νίκος κοίταξε το ρολόι του κάποια στιγμή...

- Ποπό, πάγε δύο η ώρα. Τι κάνουμε τώρα...; Μπορεί να ανησυχούν για μας. Να μας ψάχνουν ήδη... Λέω να τ' αφήσουμε όπως είναι και να ξανάρθουμε αύριο το πρωί.

συνεβάνει (αόριστος; συνέβη) γίνεται

Εντωμεταξύ, ας σκεφτούμε κάποια ιστορία να πούμε για το πού ήμασταν...

- Να πούμε ότι πήγαμε στην παραλία της Καλόγριας να παρακολουθήσουμε τον παράξενο ξένο και να κάνουμε εκεί μπάνιο και ξεχαστήκαμε...

Ξαναβγάλαμε όλα τα πράγματα μέσα στην κασέλα εκτός από το ημερολόγιο και την κλείσαμε προσεχτικά. Μαζέψαμε τα πράγματά μας και φύγαμε.

Φυσικά, ούτε η Άννα ούτε ο Δημήτρης πίστεψαν την ιστορία μας. Ο Δημήτρης δεν είπε τίποτα, μου φάνηκε όμως ότι ζήλεψε λίγο... Η Άννα χαμογέλασε πονηρά γιατί κατάλαβε ότι κάτι συνέβαινε με μένα και το Νίκο.

- Ο Νίκος είναι πολύ γλυκός, έτσι δεν είναι; μου είπε όταν μείναμε μόνες.

- Ναι, είναι, είπα αόριστα και άλλαξα συζήτηση.

6 - Ο σεισμός

Το επόμενο πρωί, όταν ήλθε ο Νίκος, είχε να μου πει νέα.

- Διάβασα σ' ένα βιβλίο ότι γύρω στο 1783 έγινε ένας μεγάλος **σεισμός** στην περιοχή... Αν υποθέσουμε ότι κάτι

συνέβη τότε στον Lawtence και δεν μπορούσε να βγει απο τη σπλιά με τον σεισμό...

- Μήπως αφήνουμε τη φαντασία μας να φτιάχνει τρελά σενάρια...; είπα. Δεν μας βγάζουν πουθενά όλα αυτά τα "αν"...

- Μήπως μπορούμε να κάνουμε και τίποτε άλλο; Τουλάχιστον έτσι διασκεδάζουμε! Ξέρεις, ο Δημήτρης είναι θυμωμένος μαζί μου και δε μου μιλάει.

- Το ίδιο κι η Άννα. Δεν πρέπει να τους αφήνουμε άλλο απ' έξω... Πρέπει να τους πούμε...

- Σήμερα να τους τα πούμε όλα!

- Ναι, σήμερα...

Σήμερα είχε μια απόλυτη σουχία παντού. Σα να κρατούσαν όλα την αναπνοή τους, σκέφτηκα, ...πριν από τι; Μα τι σκέψεις είναι αυτές που κάνω... Κι άλλα σενάρια... Ανατρίχιασα...

Τώρα ήμασταν ήδη εκεί. Στον σκελετό, στην κασέλα...

- Κάποιος ήταν εδώ πριν από μας, είπα. Το κλειδί δεν είναι πια στην κλειδαριά... μπορεί τώρα να μας παρακολουθεί...

Φωτίσαμε γύρω μας με τον φακό. Δεν είδαμε τίποτα. Δοκίμασα ν' ανοίξω την κασέλα.

- Νίκο, η κασέλα είναι κλειδωμένη... Κάποιος κλείδωσε την κασέλα και πήρε το κλειδί! Νίκο, φοβάμαι! Πάμε

σεισμός το φυσικό φαινόμενο κατά το οποίο κουνιέται η γη

γρήγορα έξω!

Αρχίσαμε να τρέχουμε προς τα έξω και τότε ήταν που η γη άρχισε να **τρέμει** και ακούσαμε μια φοβερή **βοή**...

- Θεέ μου, σεισμός...

Κοιμάτια βράχια έπεφταν κάτω κι επάνω μας. Κάτι μεγάλο έπεσε επάνω μου, μ' έριξε κάτω, κι ένας δυνατός πόνος...

'Όταν άνοιξα τα μάτια μου, ο Νίκος ήταν δίπλα μου. Με κοιτούσε ανήσυχος. Μου χαμογέλασε. Η γη δεν έτρεμε πια. Πήγα να σηκωθώ. Έβγαλα μια φωνή. Το πόδι μου πονούσε φοβερά.

- Μην κουνιέσαι. Φοβάμαι ότι έχεις σπάσει το πόδι σου. Σου το έδεσα **πρόχειρα**. Αλλά δεν μπορώ να κάνω περισσότερα. 'Όταν με το καλό βγούμε έξω...

'Όταν με το καλό βγούμε... Ο νους μου πήγε στον σεισμό. Πόσο μεγάλος να ήταν; Τι να γινόταν στο χωριό; Είχανε καταστροφές εκεί...; Σκέφτηκα εμάς που ήμασταν μέσα στη σπηλιά, χωρίς να το ξέρει κανείς... Εμένα να μη μπορώ να περπατήσω και να πονάω... και δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια μου... Ο Νίκος μού κρατούσε το χέρι μέχρι που πούχασα. Αισθάνθηκα καλύτερα.

τρέμω κουνιέμαι με μικρές συνεχείς κινήσεις
βοή θόρυβος

πρόχειρα χωρίς ιδιαίτερη ετοιμασία

- Νίκο, πρέπει κάτι να κάνουμε για να βγούμε από 'δώ μέσα, είπα.

- Εσύ δεν μπορείς να περπατήσεις, μου είπε. Πρέπει να φέρω βοήθεια. Για να βγω να φέρω βοήθεια, θα χρειαστώ τον φακό. Εσύ θα είσαι στα σκοτεινά...

- Δεν πειράζει. Θα τα καταφέρω. Πήγαινε 'σύ.

Δεν υπήρχε άλλη λύση. Και έπρεπε να κάνουμε γρήγορα. Η ώρα περνούσε. 'Ηταν ήδη μεσημέρι. Ο Νίκος μού χαμογέλασε, μου έσφιξε το χέρι, με φίλησε και έφυγε. Τον παρακολουθούσα με το μάτι μου μέχρι που τον έχασα...

Προσπάθησα να σκεφτώ ευχάριστα πράγματα, να ξεχάσω την κατάσταση μου... Δεν τα κατάφερα. 'Αρχισα να σκέφτομαι τις διακοπές μου στο χωριό από την αρχή με λεπτομέρειες, από 'κει που κατέβηκα από το λεωφορείο και να τις ζω ξανά. Είχα κλειστά τα μάτια. 'Αλλά δεν έβλεπα τίποτα στο σκοτάδι της σπηλιάς. Αλλά δεν έμεινα για πολύ έτσι. Κάποιο φως που πλησίαζε μ' έκανε ν' ανοίξω τα μάτια. Δεν ήταν άλλος από τον Νίκο. Δεν μου άρεσε η **όψη** του...

- Το άνοιγμα έχει κλείσει από πέτρες που έχουν πέσει... Δεν μπορούμε να βγούμε έξω από εκεί. Πρέπει να βρούμε άλλο τρόπο...

όψη το πώς φαινόταν

'Αλλο τρόπο... Υπήρχε άλλος τρόπος...; Ήμασταν κλεισμένοι σε μια σπηλιά, ίσως όπως και ο Lawrence τότε... Ανατρίχιασα... Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν πάλι από τα μάτια μου...

Ο Νίκος δεν είπε τίποτε άλλο, πήρε τον φακό, την πυξίδα και το σχοινί, αφού το έδεσε κοντά μου σ' ένα σταλαγμίτη, και άρχισε να το ξετυλίγει. Δεν ξέρω πόσους χρόνους πέρασε, μπορεί και να κοιμήθηκα... Τώρα πια δεν κρύωνα από την υγρασία της σπηλιάς, έκαιγα από τον πυρετό. Είδα τον Νίκο κοντά μου. Μου χαμογέλασε. Μου φάνηκε πιο χαρούμενος αυτή τη φορά.

- Θυμάσαι που είχαμε βρει ένα μικρό άνοιγμα, όταν ήμασταν όλοι μαζί, στην πρώτη σπηλιά και είπαμε ότι ίσως πρέπει να το ανοίξω περισσότερο για να βγω, αλλά αύριο που θα είναι μέρα, θα τα καταφέρω. Απόψε θα πρέπει να μείνουμε εδώ.

Πέρασαμε τη νύχτα κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου. Έξι η ώρα το πρωί, ο Νίκος σηκώθηκε. Δεν είχαμε πια ούτε νερό, ούτε φαγητό. Εγώ συνέχιζα να έχω πυρετό. Έπρεπε να βγούμε το γρηγορότερο. Δεν ξέρω πόση ώρα πέρασε. Μου φάνηκε ότι μέσα στον ύπνο μου άκουσα φωνές, είδα ανθρώπους, φίλους, γνωστούς... Με **μετέφε-**

μεταφέρω (αόριστος; μετέφερα) πηγαίνω κάποιον/κάτι κάπου

ραν κάπου από την ξηρά, από τη θάλασσα, μετά με αυτοκίνητο... Ήταν ωραία γιατί εγώ κοιμόμουν...

7 - Στην Αθήνα

Όταν ξύπνησα, ήμουν πια στο νοσοκομείο στην Αθήνα. Με **γύψο** στο πόδι. Με τη μπέρα μου δίπλα μου να με φροντίζει. Έμαθα ότι εκείνος ο περιέργος Άγγλος που μας έσωσε. Εκείνος ήταν που πήξερε πού ήμασταν όταν έγινε ο σεισμός... Όταν άρχισαν να μας ψάχνουν ήταν εκείνος που τους έδειξε πού ήμασταν! Ο Νίκος δε χρειάστηκε να προσπαθήσει πολύ. Ήρθαν όλοι από το χωριό και βοήθησαν απ' έξω. Τελικά ο Άγγλος δεν ήταν τρελός... Ήταν ιστορικός. Έφαγνε να βρει τα ίχνη του Lawrence... Είχε διαβάσει γι' αυτόν, για τις έρευνές του και πως κάποια στιγμή **χάσανε τα ίχνη** του... μετά από κάποιο σεισμό... Είχαν δίκιο στο χωριό που λέγανε ότι σα να έφαγνε για κάποιο θησαυρό... Η κασέλα για 'κείνον ήταν ίσως ο μεγαλύτερος θησαυρός!

Ο Νίκος μαζί με τον Δημήτρη ήρθαν και με είδαν στο νοσοκομείο δύο φορές. Μετά άρχισε το σχολείο για μένα, το Πολυτεχνείο για τον Νίκο. Στο σχολείο πήγα μετά από ένα μήνα, αφού έβγαλα τον γύψο. Ήταν η τελευταία

χάνω τα ίχνη του (αόριστος; έχασα)
δεν μπορώ να τον βρω πια

γύψος

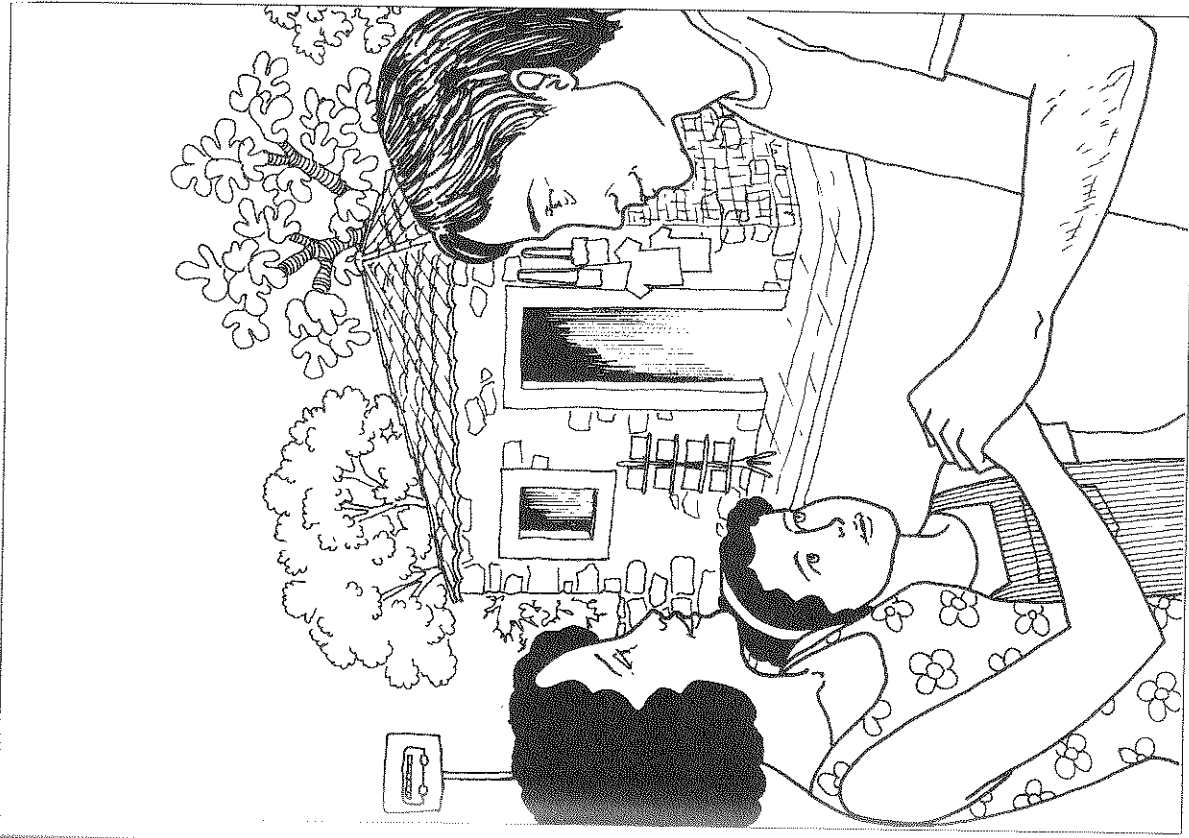

Χρονιέ και έπρεπε να προετοιμαστώ για τις εξετάσεις για το πανεπιστήμιο μετά. Μίλησαμε κάνα δυο φορές στο τηλέφωνο, μετά χαθήκαμε. Μάθαινα πάντα τα νέα του από την Άννα. Όταν τέλειωσε το Πολυτεχνείο, έφυγε στην Αμερική για παραπέρα σπουδές. Παντρεύτηκε εκεί μια Αμερικανίδα και έκαναν δύο κόρες.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

8 - Είκοσι χρόνια μετά

Έχουν περάσει είκοσι χρόνια από τότε. Πόσα πράγματα έχουν αλλάξει... Η καλή μου φίλη η Άννα, μετά από μια δύσκολη αρρώστια, δε ζει πια. Πάει για πάντα το γέλιο της, το παιχνιδιάρικο ύφος της... Το χωριό, η Στούπα στη Νότια Πελοπόννησο, τουριστικό μέρος πια, πολύ λιγότερο θυμίζει το χωριό της εποχής εκείνης... Εγώ με μια κόρη δέκα χρονών, χωρισμένη εδώ και κάποια χρόνια... Της διηγήθηκα την ιστορία της σπηλιάς και ήθελε να δει το μέρος από κοντά... Πήραμε το τρένο από Αθήνα μέχρι Καλαμάτα και μετά το λεωφορείο από Καλαμάτα μέχρι Στούπα, ακριβώς όπως και τότε...

Κατεβαίνοντας από το λεωφορείο, δεν ονειρευόμουν, τον είδα να είναι εκεί, λίγο πιο παχύς, με γκριζα μαλλιά...
- Αλίκη!

- Νίκο... εσύ εδώ...;

- Ήρθα από την Αμερική την περασμένη εβδομάδα και ερχόμουν στη στάση κάθε μέρα την ώρα του λεωφορείου, σα να σε περίμενα...

Μού 'σφιξε το χέρι... ήμασταν συγκινημένοι...

- Η γυναίκα σου, οι κόρες σου είναι μαζί σου...; ρώτησα για να επανέλθω στην πραγματικότητα.

- Οι κόρες μου ναι, ήλθαν για διακοπές μαζί μου... Χώρια πριν ένα χρόνο.

- Α ναι; Κι εσύ...;

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Κεφάλαιο 1

A. Διαλέξτε το σωστό

1. Η Άννα έβγαζε τη _____ (μελαγχολική, χαρούμενη, μαύρη) πλευρά του χαρακτήρα της Αλίκης.
2. Η αυλή του σπιτιού της Άννας είχε _____ (πολλά λουλούδια, πολλά δέντρα, λίγα δέντρα).
3. Ο Νίκος ήταν _____ (μικρότερος από, μεγαλύτερος από, ίδια ηλικία με) την Αλίκη..
4. Ο Δημήτρης ήταν στο _____ (λύκειο, πανεπιστήμιο, Πολυτεχνείο).

B. Απαντήστε στις ερωτήσεις

1. Πώς πάει κανείς από τη στάση στο σπίτι της Άννας;
2. Τι γνωρίζετε για τους δύο νέους στη στάση; Περιγράψτε τους.
3. Τι γνωρίζετε για την Άννα;

Κεφάλαιο 2

A. Σωστό (Σ) ή λάθος (Λ);

1. Το χωριό είχε μια μεγάλη παραλία με μικρές πέτρες.

σφίγω (αόριστος; έσφιξα) πάνω γέρα
επανέρχομαι (υποτακτική; να επανέλθω) γυρίζω, έρχομαι πάλι

2. Είχε ένα μεγάλο ξενοδοχείο.
3. Οι κάτοικοι ήταν ευχαριστημένοι μ' αυτά που είχαν. Δεν ήθελαν περισσότερα.
4. Η Άννα και η Αλίκη έκαναν παρέα κάπου κάπου με τον Νίκο και τον Δημήτρη.
5. Δεν πήγαιναν πολλοί άνθρωποι στη σπηλιά αλλά στα παιδιά άρεσε να πηγαίνουν εκεί συχνά.

B. Βάλτε τα ρήματα στον σωστό τύπο

Μετά την πρώτη φορά, (παίρνω) _____ από ένα φακό μαζί μας για τις εξερευνήσεις μας. (Περπατώ) _____ σ' όλη την αμμουδιά, παρατηρώντας το έδαφος και τις πλευρές της σπηλιάς.

- (Έρχομαι) _____ να (βλέπω) _____ τι (βρίσκω) _____ μας (φωνάζω) _____ ο Νίκος. Ένας βράχος (σχηματίζω) _____ κάτι σαν φυσική μπανιέρα και μέσα από 'κει (βγαίνω) _____ παγωμένο γλυκό νερό.

- Η περιοχή (έχω) _____ γενικά πολλές πηγές που (φέρνω) _____ νερό από το βουνό, (συμπληρώνω) _____ ο Δημήτρης.

(Μπαίνω) _____ μέσα ένας-ένας και (μετρώ) _____ τον χρόνο που (μπορώ) _____ να (μένω) _____ μέσα στο κρύο νερό χωρίς πρόβλημα. Φυσικά εγώ (έρχομαι) _____ πρώτα, δεν καταλαβαίνω τίποτα από κρύο νερό.

- Νομίζω ότι (υπάρχω) _____ ένα χαμηλό άνοιγμα εδώ και (φαινόμαι) _____ σαν η σπηλιά να (συνεχίζω) _____

σε άλλο χώρο πιο βαθιά στη γη. (Λέω) _____ να (ανακαλύπτω) _____ κι άλλη σπηλιά...; (φωνάζω) _____

- Και να έχει και σταλαχτίτες...; (Λέω) _____ εγώ. (Αποφασίζω) _____, λοιπόν, να (βρίσκω) _____ τρόπο να την (εξερευνώ) _____.

Κεφάλαιο 3

A. Βάλτε τις λέξεις στη σωστά τους σειρά

- Μπορούσα δεν να μην το πω μου είπε τώρα αμέσως μόλις τον συνάντησα σε κάποιον. Είσοδο άλλη βρήκα για τη σπηλιά, την από ξηρά.

- Άρα Καταπληκτικά! ο καιρός μας επισκεφτούμε την μπορούμε να χωρίς να εμποδίζει, είπα, αμέσως δει ξεις να τη μου Πάμε.

- παντελόνι Φόρεσε μακρύ μόνο και κλειστά γιατί τα βράχια είναι παπούτσια άγρια.

B. Σωστό (Σ) ή Λάθος (Λ);

1. Ο Δημήτρης ήταν ο κλειστός της παρέας.
2. Ήταν δύσκολο να φτάσει κανείς στη σπηλιά από την ξηρά.
3. Τελικά της Αλίκης της άρεσε περισσότερο ο Νίκος.
4. Η δεύτερη σπηλιά είχε λιγότερους σταλακτίτες από

την πρώτη.

5. Βγαίνοντας έξω από τη σπηλιά, ευτυχώς κανένας δεν είδε τον Νίκο και την Αλίκη.
6. Ο Δημήτρης τους περίμενε να μάθει πού ήταν.

Γ. Βάλτε τις προτάσεις στη σωστή τους σειρά

- Ναι, αλλά δεν μου είπατε τι κάνατε τόσες ώρες...
- Δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Μα πού ήσαστε τόσες ώρες; Πήγα στον Δημήτρη και αυτός ο υπναφράς κοιμάται ακόμα. Ανυσύχνησα τρομερά.
- Πάμε τώρα και θα σου πούμε άλλη στιγμή!
- είπε ο Νίκος. Κοιμάται; Πάμε, λοιπόν, να τον ξυπνήσουμε με τον γνωστό τρόπο!

Κεφάλαιο 4

A. Διαλέξτε το σωστό

1. Τα τείχη του κάστρου (έστεκαν όρθια παντού / ήταν μισογκρεμισμένα / ήταν τελείως γκρεμισμένα).
2. Ήταν η (δευτέρα / πρώτη / τρίτη) φορά που τα παιδιά βλέπανε τον Άγγλο.
3. Ο Άγγλος έμεινε σε (μια σκηνή / ένα σπίτι / ένα ξενοδοχείο).
4. Η Χριστίνα έπαιξε με (μία μπάλα / ένα κουβαδάκι / ένα άλλο παιδάκι).

5. Η Αλίκη και ο Νίκος πήγαν στο κάστρο το (πρωί / μεσημέρι / απόγευμα).

B. Συμπληρώστε τα γράμματα που λείπουν

- Να πάλι αυτ___ ο περίεργ___ ξέν___, είπ___ Τι συμβαίν___, μας ακολουθ___ ή τον ακολουθούμ___...;
- Είν___ η τρίτ___ φορά που τον βλέπουμ___;
- Τρίτη, τότε τρίτη; ρώτησ___ η Άννα.
- Ναι, και... το πρωί που ήμαστ___ στην αμμουδιά με τη Χριστίνα που έλειπ___ εσύ στην Καλαριάτα, τον είδαμ___ να περνά___... είπ___, ευτυχώς, ο Νίκος.
- Μα, πού μόν___, ξέρει___; ξαναρώτισ___ η Άννα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Κεφάλαιο 5

A. Διαλέξτε τις σωστές λέξεις και συμπληρώστε το κείμενο

χέρι, άνοιγμα, χρώματα, έσφιξα, μπήκαμε δυνατά, πρώτη, φακό, βγάλαμε, εκείνος, μαγεμένοι, πρώτη, ώρα

Βρήκαμε τις πέτρες, τις ___ και από το ___ μπήκαμε μέσα. Η καρδιά μου χτυπούσε ___. Έπιασα το ___ του Νίκου. Φτάσαμε στην ___ σπηλιά, βρήκα-

με το άνοιγμα και _____ στη δεύτερη. Νά'μαστε λοιπόν στη δικιά μας _____. Ο Νίκος φώτισε με τον μεγάλο _____ τον χώρο. Μείναμε έτοιλοι λίγη _____, κοιτάζοντας πάλι τα σχήματα και τα _____ που είχαν οι σταλακτίτες.

B. Απαντήστε στις ερωτήσεις

1. Τι πράγματα είχε μαζί του ο Νίκος και τι η Αλίκη;
2. Σε τι χρoσίμευαν οι σπηλιές σε καιρό πολέμου;
3. Τι βρήκανε ο Νίκος και η Αλίκη μέσα στη σπηλιά;
4. Τι περιείχε η κασέλα;
5. Πότε και γιατί έρχονταν περιηγητές;

Κεφάλαιο 6

A. Βάλτε στα κενά τις μικρές λέξεις που λείπουν

- Νίκο, _____ κασέλα είναι κλειδωμένη... Κάποιος κλείδωσε _____ κασέλα και πήρε _____ κλειδί! Νίκο, φοβάμαι! Πάμε γρήγορα έξω!
- Αρχίσαμε να τρέχουμε προς _____ έξω και τότε, ήταν που _____ γη άρχισε να τρέμει και ακούσαμε _____ φοβερή βροχή ...
- Θυέ _____, σεισμός... Κοιμάτια βράχια έπεφταν κάτω κι επάνω _____. Κάτι μεγάλο έπεσε επάνω _____, έριξε κάτω, κι _____ δυνατός πόνος...
- Όταν άνοιξα _____ μάτια _____, _____ Νίκος ήταν δίπλα _____.

_____ κοιτούσε ανήσυχος. _____ χαιμογέλασε. _____ γη δεν έτρεμε πια. Πήγα να σηκωθώ. Έβγαλα _____ φωνή. _____ πόδι _____ πονούσε φοβερά.

B. Σωστό (Σ) ή λάθος (Λ);

1. Το 1783 έγινε ένας μεγάλος σεισμός.
2. Το κλειδί ήταν στην κλειδαριά.
3. Το πόδι και το χέρι της Αλίκης πονούσαν πολύ.
4. Το πέραςμα είχε κλείσει από τις πέτρες.
5. Ο Νίκος βρήκε ένα μεγάλο άνοιγμα για να περάσουν στην άλλη σπηλιά.

Κεφάλαιο 7 και 8

A. Βάλτε τα παρακάτω στη σωστή σειρά

- Α ναι, ... κι εσύ...;
- Οι κόρες μου ναι, ήλθαν για διακοπές μαζί μου... Χώρισα πριν ένα χρόνο.
- 'Ηρθα από την Αμερική την περασμένη εβδομάδα και εργάζομαι στη στάση κάθε μέρα την ώρα του λεωφορείου, σα να σε περίμενα...
- Νίκο... εσύ εδώ...;
- Αλίκη!

Μού' σφριξε το χέρι... ήμασαν συγκινημένοι...

- Η γυναίκα σου, οι κόρες σου είναι μαζί σου...; ρώτη-

σα για να επανέλθω στην πραγματικότητα.

B. Διαλέξτε το σωστό

1. Την Αλίκη στην Αθήνα την πήγαν στο (οπίτι της / νοσοκομείο / σχολείο).
2. Ο Άγγλος ήταν (φρελός / ιστορικός / καθηγητής).
3. Η Αλίκη ξεκίνησε το σχολείο (νωρίς / κανονικά / αργά) εκείνη τη χρονιά.
4. Η Αλίκη ξανασουνάντησε τον Νίκο (10/20/25) χρόνια μετά.
5. Ο Νίκος είχε έρθει στην Ελλάδα μαζί με (τις κόρες του / τη γυναίκα του / τις κόρες και τη γυναίκα του).

ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ 1

Μετά την ανάγνωση ενός κεφαλαίου ή ενός μέρους της ιστορίας, διαιρούμε την τάξη σε ομάδες. Κάθε ομάδα ετοιμάζει σ' ένα χαρτί ερωτήσεις κατανόησης σχετικά με το συγκεκριμένο κομμάτι που έχει διαβαστεί και τις δίνει στη διπλανή ομάδα για να τις απαντήσει. Παράδειγμα: Αν έχουμε σχηματίσει τρεις ομάδες, την Α, τη Β και τη Γ, η Α ετοιμάζει τις ερωτήσεις για τη Β και η Β για τη Γ. Όταν τα χαρτιά επιστραφούν με τις απαντήσεις, κάθε ομάδα διορθώνει την άλλη.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ 2

Διαιρούμε την τάξη σε ζεύγη. Καθένας από τους δύο σπουδαστές ετοιμάζει μια γραπτή περίληψη ενός κεφαλαίου ή ενός μέρους της ιστορίας και δίνει το χαρτί του στον άλλο για να το διορθώσει.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ 3

Ένας σπουδαστής μιλάει για έναν από τους χαρακτήρες της ιστορίας. Οι υπόλοιποι πρέπει να μαντέψουν για ποιον πρόκειται.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ 4

Διαιρούμε την τάξη σε δύο ομάδες. Η πρώτη από τις δύο ομάδες σημειώνει τρεις λέξεις σ' ένα χαρτί και το δίνει στην

άλλη. Η αντίπαλη ομάδα πρέπει να ετοιμάσει ένα σύντομο διάλογο χρησιμοποιώντας τουλάχιστον δύο από τις προτεινόμενες λέξεις. Η πρώτη ομάδα διαβάζει δυνατά τον διάλογο. Η δραστηριότητα επαναλαμβάνεται με τη δεύτερη ομάδα να προτείνει τρεις λέξεις στην πρώτη.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ 5

Διαρούμε την τάξη σε ζεύγη ή σε ομάδες, ανάλογα με τον αριθμό των χαρακτήρων που εμφανίζονται σ' ένα διάλογο της ιστορίας. Οι σπουδαστές παίζουν τον διάλογο, προσπαθώντας να επαναλάβουν όσο πιο πιστά γίνεται τις "ατάκες" του διαλόγου.

Παράλλαγή Α

Ο καθηγητής δίνει σε κάθε ομάδα ένα χαρτί με ένα διάλογο από την ιστορία από τον οποίο λείπουν κάποιες ατάκες. Οι σπουδαστές πρέπει να συμπληρώσουν τον διάλογο και μετά τον παίζουν.

Παράλλαγή Β

Οι σπουδαστές παίζουν ελεύθερα ένα διάλογο από την ιστορία.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ 6

Οι σπουδαστές ετοιμάζουν μια γραπτή περιγραφή για την εξωτερική εμφάνιση ή/και την ψυχολογία ενός ή περισσότερων χαρακτήρων της ιστορίας.

Vocabulary

ακατοίκητο deserted, uninhabited

ανατριχίλλω to shiver

απόλαυση, η delight, pleasure

απομακρύνομαι to go away

ασιμαίτητες unending, continuing

βαρκάδα, η go boating

βοά, η deep noise

βραχώδης rocky

βυθός, ο bottom of the sea

γαργαλώ to tickle

γενειάδα, η beard

γύψος, ο (plaster) cast

έδαφος, το ground

εμφανίζομαι to appear

εξερεύνηση, η exploration

εξερευνώ to explore

έξω καρδιά extrovert, joyful

επανέρχομαι to return, to go back

ευρήματα, τα finds

θάμνος, ο bush

θησαυρός, ο treasure

καλλιέργειες, οι cultivations

καλύπτω τις ανάγκες μου to cover one's needs

καμπαναριό, το bell-tower

κάνει το στρατιωτικό του he is doing his military service

κάνω νόημα to make a sign

καρφώνω to nail

κασέλα, η trunk

κάτι μας τυφλώνει something strikes us blind

κουβαδάκι, το toy bucket

κρίνω to judge

λιγλόγος not talkative, reserved

μαγεμένος bewitched

μετακινώ to remove

μεταφέρω to carry

μονοπάτι, το path

μύγα, η fly

νυχτερίδα, η bat

ξετυλίγω to unfold

όψη, η sight, appearance
περιβόλι, το orchard
περιέχει contains
περιηγητής, ο traveller
πηγάδι, το well
πλαγιά, η slope
πλάκες, οι jokes
πλοσιάζω to approach
πρόχειρα without much preparation
πυξίδα, η compass
ρακιδίο, το rucksack
σεισμός, ο earthquake
σιδερένια iron (adj.)
σκάβω to dig
σκαλοπάτι, το step (of a staircase)
σκηνόνα, το small stool
σκάνε με ορμή hurl themselves (on the rocks)
σπηλιά, η cave
σταλαγμίτης, ο stalagmite
σταλακτίτης, ο stalactite
στέκουν όρθια they stand

συμβαίνει happens
σφιγγω to hold tightly
σχοινί, το rope
τείχος, το city wall
τελειωμό δεν είχαν there was no end to them
τρέμω to shake
τριζω to squeak
φάκος, ο search light, torch
φραλάρα, η baldness
φτερό, το feather
φτυαράκι, το toy spade
φωλιά, η nest
χάνω τα ίχνη to lose track
ψάβα, η straw rug

Vocabulaire

ακατοίκητο inhabité
αναριχιάζω frissonner
απόλαυση, η délice
απομακρύνομαι s' éloigner
αυσιμάτιπες όφρες sans cesse
βαρκάδα, η promenade en bateau
βοά, η grondement
βραχώδης rocheux
βυθός, ο fond de la mer
γαργαλώ chatouiller
γενιάδα, η barbe
γύφος, ο plâtre
έδαφος, το sol
εμφανίζομαι apparaître
εξρεύνηση, η exploration
εξερευνώ explorer
έξω καρδιά expansif, ouvert
επανέρχομαι revenir
εύρημα, το trouvaille
θάμνος, ο arbuste
θησαυρός, ο trésor

καλλιέργειες, οι cultures
καλύπτω τις ανάγκες μου couvrir ses besoins
καμπαναριό, το clocher
κάνει το στρατιωτικό του il fait son service militaire
κάνω νόημα faire signe
καρφώνω clouer
κασιόλα, η coffre
κουβαδάκι, το petit seau
κρίνω juger
ληγόλογος peu bavard, silencieux
μαγεμένος ébloui
μετακινώ déplacer
μεταφέρω transporter
μονοπάτι, το sentier
μύγα, η mouche
νυχτερίδα, η chauve-souris
ξετυλίγω dérouler
όψη, η apparence, expression
περιβόλι, το jardin
περιέχει contient
περιηγητής, ο randonneur
πηγάδι, το puits

πλαγιά, η flanc de la montagne
πλάκος, οι blagues
πλάσιζω s'approcher
πρόχειρα sommairement
πυξίδα, η boussole
σακιδιο, το sac à dos
σεισμός, ο tremblement de terre
σιδερένια en fer
οκάβω creuser
οκαλοπάτι, το marche
οκαμνάκι, το tabouret
οκτώ με ορμή éclater violemment
οπαλιά, η grotte
οσταλαγμίτης, ο stalagmite
οσταλακτίτης, ο stalactite
οστάκομαι όρθιος se tenir debout
τι συμβαίνει; qu'est-ce qui se passe?
οφάγω (το χέρι) serrer la main
οχονί, το corde
τάχος, το muraille
τελειωμό δεν είχαν tout cela

Vokabular

ακατοικητος unbewohnt
αναρχιζω fröseln, zittern
απόλαυση, η der Genuss
απομακρύνομαι sich entfernen
αοιμάτιπες unaufhörlich, endlos
βαρικάδα, η der Bootsausflug
βοά, η das Dröhnen
βραχώδης felsig
βυθός, ο der Meeresgrund
γαργαλιώ kitzeln
γενειάδα, η der Bart
γύψος, ο der Gips
έδαφος, το der Grund, der Boden
εμφανίζομαι erscheinen
εξρεύνω, η die Erforschung (eines Landes)
εξρευνώ erforschen (Land)
έξω καρδιά extrovertiert, lustig
επανερχομαι wiederkehren

ευρήματα, τα die Funde
θάμνος, ο das Gebüsch
θησαυρός, ο der Schatz
καλλιέργειες, οι der Anbau, die Züchtung
καλύπτω τις ανάγκες μου ich decke meinen Bedarf
καμπαναριό, το der Glockenturm
κάνει το στρατιωτικό του er macht seinen Militärdienst
κάνω νόημα winken
καρφώνω annageln, festnageln
κασέλα, η die Truhe
κάτι μας τυφλώνει etwas blendet unsere Augen
κουβαδάκι, το der Spielzeugeimer
κρίνω schätzen
ληγόλογος wortkarg
μαγεμένος bezaubert
μετακινώ bewegen
μεταφέρω tragen
μονοπάτι, το der Pfad

μύγα, η die Fliege

νυχτερίδα, η die Fledermaus

ξετυλίγω ausbreiten, öffnen

όψη, η das Gesicht

περιβόλι, το der Obstgarten

περιέχει beinhalten, enthalten

περιηγητής, ο der Reisende

πηγάδι, το der Brunnen,
der Ziehbrunnen

πλάγιά, η der Hang

πλάκες, οι der Spaß

πλησιάζω sich nähern

πρόχειρα unvorbereitet

πυξίδα, η der Kompass

σακίδιο, το der Rucksack

σεισμός, ο das Erdbeben

σιδερένια eisern

σιάβω eingraben

σκαλοπάτι, το die Treppenstufe

σκαινώκι, το kleiner Hocker

σκάνε με ορμή mit Wucht (auf
die Felsen) schlagen

σπηλιά, η die Höhle

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Κεφάλαιο 1

A 1. χαρούμενη 2. πολλά δέντρα 3. μεγαλύτερος από 4. λύκειο

B 1. Παίρνει τον πρώτο δρόμο προς τη θάλασσα, ευθεία μέχρι κάτω στην παραλία και μετά αριστερά. Υπάρχουν τρία πέτρινα δώροφα σπίτια στη σειρά, το σπίτι της Άννας είναι το μεσαίο.

2. Ο ένας ήταν ψιλός, μελαχρινός, περίπου στην ηλικία της Αλίκης. Ο άλλος μέχρι πέντε χρόνια μεγαλύτερος, κοντότερος, ξανθοκάστανος. Ήταν μαυρισμένοι και οι δύο από τον ήλιο.

3. Γνωρίστηκαν με την Αλίκη πριν ένα χρόνο όταν νοίκιασε τον πρώτο όροφο στο σπίτι τους. Ήταν έγκυος τότε. Με μια τεράστια κοιλιά. Τα ελληνικά της με μια ξενική προφορά. Γεννημένη και μεγαλωμένη στην Αμερική από Έλληνες γονείς, ήλθε στην Ελλάδα για διακοπές, γνώρισε τον άντρα της και έμεινε. Της άρεσε η ζωή στην Ελλάδα. Παντρεύτηκαν, ο άντρας της δεν είχε κάνει το στρατιωτικό του και πήγε στρατιώτης. Τώρα σε λίγους μήνες τελείωνε. Επτά χρόνια μεγαλύτερη από την Αλίκη. Μ' ένα μωρό δέκα μηνών.

Κεφάλαιο 2

A 1. Λ 2. Λ 3. Σ 4. Λ 5. Σ

B Μετά την πρώτη φορά, **πήραμε** από ένα φακό μαζί

μας για τις εξερευνησίες μας. **Περιπατήσαμε** σ' όλη την αμμουδιά, παρατηρώντας το έδαφος και τις πλευρές της σπηλιάς.

- **Ελάτε** να **δείτε** τι **βρήκα**, μας **φώναξε** ο Νίκος. Ένας βράχος **σχηματίζει** κάτι σαν φυσική μπιαντέρα και μέσα απ' εκεί **βγαίνει** παγωμένο γλυκό νερό.

- Η περιοχή **έχει** γενικά πολλές πηγές που **φέρνουν** νερό από το βουνό, **συμπλήρωσε** ο Δημήτρης. **Μπήκαμε** μέσα ένας-ένας και **μετρήσαμε** τον χρόνο που **μπορούσαμε** να **μετάνουμε** μέσα στο κρύο νερό χωρίς πρόβλημα. Φυσικά εγώ **ήρθα** πρώτη, δεν **καταλαβαίνο** τίποτα από κρύο νερό.

- Νομίζω ότι **υπάρχει** ένα χαμηλό άνοιγμα εδώ και **φάνεται** σαν η σπηλιά να **συνεχίζει** σε άλλο χώρο πιο βαθιά στη γη. **Λες** να **ανακαλύψαμε** κι άλλη σπηλιά...; **φώναξε** ο Δημήτρης.

- Και να έχει και σταλαχτίτες...; **είπα** εγώ.

Αποφασίσαμε, λοιπόν, να **βρούμε** τρόπο να την **εξερευνήσουμε**.

Κεφάλαιο 3

Α. - Δεν μπορούσα να μην το πω τώρα αμέσως σε κάποιον, μου είπε μόλις τον συνάντησα. Βρήκα άλλη είσοδο για τη σπηλιά, από την ξηρά.

- Καταπληκτικά! Άρα μπορούμε να την επισκεφτούμε χωρίς να μας εμποδίζει ο καιρός, είπα. Πάμε αμέσως να μου τη δείξεις.

- Φόρεσε μόνο μακρύ παντελόνι και κλειστά παπούτσια

γιατί τα βράχια είναι άγρια.

Β. 1. Α 2. Σ 3. Σ 4. Α 5. Α 6. Α

Γ. - Μα πού ήσαστε τόσες ώρες; Ανπούχνα τρομερά. Δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Πήγα στον Δημήτρη και αυτός ο υπναράς κοιμάται ακόμα.

- Κοιμάται; είπε ο Νίκος. Πάμε λοιπόν να τον ξυπνήσουμε με με τον γνωστό τρόπο!

- Ναι, αλλά δεν μου είπατε τι κάνατε τόσες ώρες...

- Πάμε τώρα και θα σου πούμε άλλη στιγμή!

Κεφάλαιο 4

Α. 1. ήταν μισογκρεμισμένα 2. τρίτη 3. μία σκηνή 4. ένα κουβαδάκι 5. Απόγευμα

Β. - Να πάλι αυτός ο περίεργος ξένος, είπα. Τί συμβαίνει, μας ακολουθεί ή τον ακολουθούμε...; Είναι η τρίτη φορά που τον βλέπουμε.

- Τρίτη, πότε τρίτη; ρώτησε η Άννα.

- Ναι, και... το πρωί που ήμασταν στην αμμουδιά με τη Χριστίνα που έλειπες εσύ στην Καλαμιάτα, τον είδαμε να περνάει... είπε, ευτυχώς, ο Νίκος.

- Μα, πού μένει, ξέρετε; ξαναρώτησε η Άννα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Κεφάλαιο 5

Α. Βρήκαμε τις πέτρες, τις **βγάλαμε** και από το **άνοιγμα** μπήκαμε μέσα. Η καρδιά μου χτυπούσε **δυνατά**. Έπιασα

το **χέρι** του Νίκου. Φτιάσαμε στην **πρώτη** σπιλιά, βρήκαμε το άνοιγμα και **μπήκαμε** στη δεύτερη. Νά 'μαστε λοιπόν στη δικιά μας **σπιλιά**! Ο Νίκος φώτισε με τον μεγάλο **φακό** το χώρο. Μείναμε έτσι λίγη **ώρα**, κοιτάζοντας πάλι τα σχήματα και τα **χρώματα** που είχαν οι **σταλακτίτες**.

B. 1. Ο Νίκος είχε μαζί του πιξίδα, σχοινί, φωτογραφική μηχανή, μέτρο, μολύβι, χαρτί, ένα μεγάλο φακό, ένα μικρό τσαντάκι με ό,τι χρειάζεται για πρώτες βοήθειες και δύο πουλόβερ. Η Αλίκη είχε σε ένα σακκίδιο λίγο ψωμί, τυρί κι ελιές και ένα μπουκάλι νερό.

2. Στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, οι κάτοικοι του χωριού έκρυψαν εκεί αρκετούς Άγγλους ή Έλληνες που τους έψαχναν οι Γερμανοί και έτσι τους έσωσαν.

3. Ένα σκελετό και μια κασέλα.

4. Στην μια της πλευρά είχε προσωπικά είδη καθώς και αντρικά ρούχα και παπούτσια παλιάς εποχής και στην άλλη είχε βιβλία, σχέδια, σημειώσεις.

5. Έρχονταν τον 18ο και τον 19ο αιώνα στην Ελλάδα και ειδικά στη Μάνη για να μαζέψουν στοιχεία για την περιοχή.

Κεφάλαιο 6

A. - Νίκο, **π** κασέλα είναι κλειδωμένη... Κάποιος κλείδωσε **την** κασέλα και πήρε **το** κλειδί! Νίκο, φοβάμαι! Πάμε γρήγορα έξω!

Αρχίσαμε να τρέχουμε προς **τα** έξω και τότε ήταν που **π** γη άρχισε να τρέμει και ακούσαμε **μια** φοβερή βοή...
- Θέέ **μου**, σεισμός...

Κομμάτια βράχια έπεφταν κάτω κι επάνω **μας**. Κάτι μεγάλο έπεσε επάνω **μου**, μ' έριξε κάτω, κι ένας δυνατός πόνος...

Όταν άνοιξα **τα** μάτια **μου**, ο Νίκος ήταν δίπλα **μου**. **Με** κοιτούσε ανήσυχος. **Μου** χαμογέλασε. **Η** γη δεν έτρεμε πια. Πήγα να σικωθώ. Έβγαλα **μια** φωνή. **Το** πόδι **μου** πονούσε φοβερά.

B. 1. Σ 2. Α 3. Α 4. Σ 5. Α

Κεφάλαιο 7 και 8

A. - Αλίκη!

- Νίκο... εσύ εδώ...;

- Ήρθα από την Αμερική την περασμένη εβδομάδα και ερχόμουν στη στάση κάθε μέρα την ώρα του λεωφορείου, σα να σε περιμένα...

Μου 'σφίξε το χέρι... ήμασταν συγκινημένοι...

- Η γυναίκα σου, οι κόρες σου είναι μαζί σου...; ρώτησα για να επανέλθω στην πραγματικότητα.

- Οι κόρες μου ναι, ήλθαν για διακοπές μαζί μου...
Χώρισα πριν ένα χρόνο.

- Α ναι; Κι εσύ...;

B. 1. νοσοκομείο 2. ιστορικός 3. αργά 4. 20 5. τις κόρες του

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ	
1. Φτάνοντας στο σπίτι της Άνας	9
2. Η σπηλιά	14
3. Κι άλλη σπηλιά	19
4. Ένας παράξενος Άγγλος.....	25
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ	
5. Ένας σκελετός και μία κοσέλα	27
6. Ο σεισμός	32
7. Στην Αθήνα	37
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	
8. Είκοσι χρόνια μετά.....	38
ΑΣΚΗΣΕΙΣ	41
ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ.....	49
VOCABULARY	51
VOCABULAIRE	53
VOKABULAR	55
ΛΥΣΕΙΣ ΑΣΚΗΣΕΩΝ	53